



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-10 У. 19938/22
Дана 06.09.2023. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Весна Слијепчевић и Јелена Искић, чланови већа, уз учешће судског саветника Весна Апарац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., коју заступа Милица Видић, адвокат из Сремске Митровице, Краља Петра I 49, ради поништаја решења туженог РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, Дирекције фонда, Одељења у Новом Саду, Житни трг 3, број 01-02/182.40.76912 од 01.04.2022. године, у предмету новчане накнаде за помоћ и негу другог лица, на нејавној седници већа одржаној дана 06.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда - Филијале Сремска Митровица, број 40-182.40-76912 од 17.01.2022. године, којим је одбијен захтев тужиље за остваривање права на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица.

У тужби поднетој Управном суду дана 09.05.2022. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа зато што у оспореном акту није правилно примењен закон и зато што је чињенично стање погрешно утврђено, односно из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Указује да је тужени орган, као и првостепени орган, пропустио да утврди да она има 80 година

живота и болести Ф 06.7, Г 30.8, Г 21, Ф 32.1, З 03.3, И 10, И 67.8, Р 43, Ф 06.3, и да је у медицинској докуметацији, тачније у налазу од 18.05.2021. године, наведено да није способна за самосталан живот и старање, да јој је потребна туђа нега и помоћ. Наводи да тужени орган на основу приложене медицинске докуметације, без прегледа тужиље, доноси закључак да је извештај психолога пренаглашен, а из налаза од 18.05.2021. године користи само део дијагнозе којим је указано да хода уз помоћ штапа, док занемарује део истог налаза у ком се констатује да она није способна за самосталан живот и старање. Такође, наводи да није јасно на основу чега је лекар вештак у другостепеном поступку утврдио да она у психичком статусу нема знакова деменције тешког степена, поред постојећих обољења, тачније Алцхајмера, Паркинсона и когнитивног пада. Сматра да је налаз лекара вештака у другостепеном поступку дат паушално, противно правилима струке и науке, да је субјективан, а да је приликом оцене приложене медицинске документације морао обавезно и да изврши лични преглед осигуранице. Истиче да нису узети у обзир сви жалбени наводи приликом одлучивања о жалби и да није могла бити упозната са садржином вештачења на основу ког је донета негативна одлука. Указује да због природе и тежине трајних болести, није способна да самостално узима лекове, самостално припрема храну, без помоћи другог лица није способна да свакодневно одржава личну хигијену, облачи се и свлачи, односно није способна да самостално задовољава основне животне потребе и да је без 24-чаовне неге њен живот угрожен. Описује догађај за који сматра да несумњиво указује да није способна за самосталан живот и старање, односно за основно самозбрињавање. Истиче да је њено стање пуно боље него у децембру 2020. године због великог труда, бриге, пажње и 24-часовне неге и помоћи, а нарочито уредног и сталног узимања терапије, коју је до сада породица пружала и плаћала неговатељицу да радним данима буде нон-стоп са њом, а ћерка и син викендом кад немају радних обавеза. Предлаже да суд, тужбу уважи, предмет врати другостепеном органу на поновно поступање и одлучивање, као и да туженог обавезе да тужиљи надокнади трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и 1.200,00 динара за судске таксе, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана доношења пресуде под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), испитујући законитост оспорене одлуке у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступак за остваривање права на новчану накнаду за помоћ и негу покренут по захтеву тужиље од 02.04.2021. године. Утврђено је да је орган вештачења у првостепеном поступку налазом, мишљењем и оценом број 76912 од 12.01.2022. године утврдио да није потребна помоћ и нега другог лица, те да не постоји основ за стицање права на новчану накнаду за помоћ и негу у смислу члана 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању. На основу изложеног, одлучено је као и диспозитиву првостепеног решења

од 17.01.2022. године. Поводом жалбе тужиле изјављене против првостепеног решења од 17.01.2022. године, тужени је прибавио мишљење органа вештачења у другостепеном поступку, који се, након извршеног увида у медицинску документацију у списима предмета, налазом, мишљењем и оценом број 76912 од 28.03.2022. године, сложио са налазом, оценом и мишљењем органа вештачења у првостепеном поступку. Наведено је да је при доношењу оценом и мишљења лекар вештак у другостепеном поступку размотрио комплетну медицинску документацију у предмету, НМО2, која је довољна за меродавну оценом без потребе личног прегледа, имао у виду наводе у жалби и чињеницу да се осигураница лечи код неуролога због психоорганске измењености, схваћена као Алцхајмерова болест, органски поремећај расположења. Регистрован је и Паркинсонизам. Психолошким тестирањем обављеним у ФД РФ ПИО БГ 13.12.2021. године је утврђен благ когнитивни пад (ММСЕ 20/30), уједно овим налазом је доказано да је извештај психолога ОБ Ср. Митровица од 26.10.2021. године пренаглашен, не извештава објективно о степену деменције наведен је (ММСЕ 10). Увидом у медицинску документацију и при прегледу код органа вештачења у првостепеном поступку регистровано је да осигураница није потпуно непокретно нити слепо лице, не показује знаке срчане нити плућне декомпензације, није на програму хемодијализе, а у психичком статусу нема знакова деменције тешког степена, те је способна за основно самозбрињавање и према постојећим прописима, не испуњава услове за утврђивање потребе помоћи неге другог лица. Такође, указано је да се у извештају неуролога Поликл. ББ ... од 18.05.2021. године наводи да осигураница хода уз помоћ штапа, што је као и остали наведени неуролошки налаз у супротности са закључком да је потребна туђа нега и помоћ, па се исто мишљење не може прихватити. По оценом овог мишљења, у смислу члана 9. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник Републике Србије“ бр. 58/19, 66/21) утврђено је да је исто медицински документовано и довољно образложено да, као такво, у потпуности може да послужи као пуноважно мишљење вештака у смислу чл. 128. и 129. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" бр. 18/16 и 95/18-аутентично тумачење). На основу наведеног мишљења органа вештачења у другостепеном поступку утврђено је да тужила не испуњава законом прописане услове за стицање права из пензијског и инвалидског осигурања, како је то правилно и утврђено у првостепеном поступку. Наиме, закључено је да у овом случају не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, те да нису испуњени услови за признавање права на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица прописани чланом 41а. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Стога је тужени орган, с позивом на одредбу члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку („Сл.гласник РС“, бр.18/16, 95/18), жалбу одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 01.04.2022. године.

Одредбом члана 41а. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/2003 ... 62/21) прописано је да право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, има осигураник и корисник пензије, коме је због природе и тежине стања повреде или болести утврђена потреба за помоћи и негом за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба. Ставом 2. истог члана Закона прописано је да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана које је непокретно, или које због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз

употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, код слепог лица које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и код лица које постиже вид са корекцијом до 0,05.

Одредбом члана 93. став 1. истог закона прописано је, да када је за решавање о праву из пензијског и инвалидског осигурања потребно утврђивање постојања инвалидности, телесног оштећења, потребе за помоћи и негом другог лица, узрока инвалидности и телесног оштећења, потпуне неспособности за рад, и неспособности за самосталан живот и рад, фонд решењем утврђује те чињенице на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења чије се образовање и начин рада уређује општим актом фонда.

Одредбом члана 9. ставом 1. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање ("Службени гласник РС", број 58/19, 66/19) прописано је да орган вештачења у налазу, мишљењу и оцени своја запажања и налазе наводи прецизно и објективно, а ставом 2. да налаз, мишљење и оцена мора бити јасан, потпун, образложен и стручно заснован.

Одредбом члана 31. став 1. Правилника прописано је да орган вештачења у другостепеном поступку остваривања права вештачи на основу медицинске документације коришћене у првостепеном поступку остваривања права, као и медицинске документације достављене у другостепеном поступку остваривања права, а за професионална војна лица по прибављеном мишљењу Главне војнолекарске комисије. Ставом 2. истог члана прописано је да орган вештачења у другостепеном поступку остваривања права може извршити преглед осигураника, корисника права, односно другог лица, ако на основу претходног разматрања медицинске документације оцени да је то неопходно.

Код наведеног, правилно је, по оцени суда, поступио тужени, када је оспореним решењем одбио жалбу тужиле као неосновану, дајући за донету одлуку довољно разлога, које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово стога, што је тужени правилно утврдио да код тужиле не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, јер тужилца не испуњава услове из члана 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању, за остваривање траженог права, с обзиром да је наведеном одредбом закона прописано да се потреба за помоћи и негом другог лица може признати само лицу из става 1. тог члана које је непокретно, или које због тежине природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и одржава основну личну хигијену, слепом лицу које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом или лицу код кога се постиже вид са корекцијом до 0,05, а што овде није случају будући да је утврђено да тужилца хода уз помоћ штапа, није потпуно непокретно нити слепо лице, не показује знаке срчане нити плућне декомпензације, није на програму хемодијализе, а психичком статусу нема знакова деменције тешког степена, те је способна за основно самозбрињавање. Стога, по оцени суда, правилан је закључак туженог органа да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 41а. Закона о пензијском и инвалидском осигурању за остваривање права на новчану накнаду за помоћ и негу од стране другог лица.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужила указује на потребу личног прегледа од стране другостепеног органа вештачења, али је нашао да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари. Наиме, вештачење у другостепеном поступку врши се на основу медицинске документације у првостепеном поступку и документације у другостепеном поступку, а другостепеном органу се оставља само могућност да изврши преглед осигураника, корисника права, односно другог лица ако оцени да је на основу претходног разматрања медицинске документације то неопходно, што није случај у конкретној ситуацији, те суд сматра да је вештачење и првостепеног и другостепеног органа извршено у свему у складу са Правилником о образовању и начину рада органа вештачења РФПНО.

Суд је ценио и све остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Тужила није навела ниједну нову околност, нити пружила нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачију одлуку.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Имајући у виду успех у спору, суд је применом одредби члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), одбио захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.09.2023. године, III-10 У. 19938/22

Записничар
Весна Апарац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ